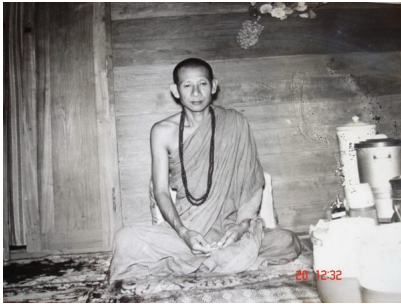

คนเราเข้าใจผิดว่าสมาธิทำจิตว่างไม่ได้

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันพุธที่ 09 ตุลาคม 2013 เวลา 21:31 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 10 ตุลาคม 2013 เวลา 14:13 น.

คนเราเข้าใจผิดว่าสมาธิทำจิตว่างไม่ได้

นะโมตัสสะ ภควะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

จะกล่าวถึง ใจว่าง ใจว่าง หรือสมาธิทำจิตว่าง บางคนพูดว่า จิตว่างนั้นไม่มี เป็นไปไม่ได้ คนเราจะมีจิตว่างได้อย่างไร แม้พระอรหันต์ ก็ไม่อาจจะมีจิตว่างได้ ท่านผู้ฟังทั้งหลาย คงจะสงสัย อาจเชื่อว่า คนเราจิตว่างไม่ได้ จิตว่างไม่ได้ ก็หมายความว่า ต้องรู้อะไรต่ออะไรอยู่เสมอ ต้องคิดอะไรอยู่เสมอ จิตแปลว่าผู้รู้ ก็จะต้องรู้อารมณ์อยู่เสมอ หรือรู้อะไรอยู่เสมอ ก็เมื่อเขาเห็นว่าจิตว่างไม่ได้ แล้วก็พูดว่า จิตว่างเป็นไปไม่ได้ ท่านผู้ฟังทั้งหลาย ผู้ที่พูดว่า จิตว่างไม่ได้หรือ เป็นไปไม่ได้ หรือไม่มี อันนี้ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า คัดค้านคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะว่าพระพุทธเจ้า ท่านสอนให้ทำจิตว่าง คือสอนให้ทำจิตบริสุทธิ์ จิตว่างเป็นจิตที่บริสุทธิ์ หรือจิตที่สงบ จิตที่บริสุทธิ์ จิตที่สงบ คือเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า สอนให้รู้จัก ความสงบ ให้ถึงความสงบ เมื่อจะสงบ มันก็คือจิตว่าง

ก็เพราะฉะนั้น จิตว่างจึงเป็นสิ่งที่

ทำได้ ตามหลักของพระพุทธศาสนา หรือตามความเป็นจริง

พระพุทธเจ้า ท่านเปรียบจิตของเรา เป็นธรรมชาติ บริสุทธิ์ เป็นธรรมชาติ บริสุทธิ์แต่เดิม คือเป็นของเดิมบริสุทธิ์ ไม่มีใครสร้างขึ้น คือไม่มีใครสร้าง และก็ไม่ใช่เป็นของใคร จิตเดิมเป็นจิตที่ผ่องใส ท่านตรัสว่า ปภัสสจิตตังภิกขเว ภิกขุทั้งหลาย จิตนี้เป็นธรรมชาติ ผ่องใส มีความผุดผ่อง มีความสว่างอยู่ในตัว คือมีแสงสว่างอยู่ในตัว การที่เศร้าหมองไป ก็เพราะ อุปกิเลส ที่จรมา อุปกิเลส ที่จรเข้ามา คือ โทสะ โมหะ เป็นต้น พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า จิตเดิมผ่องใส จิตเดิมบริสุทธิ์ จิตเดิมก็คือจิตว่างนั่นเอง แต่เพราะว่าเวียนวายตายเกิด มาจนนับชาติไม่ถ้วน จึงสะสมเอากิเลส คือเอาความยึดมั่น ถือนั่น เป็นต้น เข้ามาถือไว้ว่าเป็นของๆตัว หรือเป็นตัวเป็นตนขึ้นมา เข้ามาถือเอาครองธาตุ ทั้ง 4 คือ ธาตุ ดิน ธาตุ น้ำ ธาตุ ลม ธาตุ ไฟ ว่าเป็นตัวตนของเรา ก็เมื่อเป็นเช่นนี้ ความถือนั่น มันไม่ยอม

ปล่อยวาง มันไม่มีปัญญาที่จะรู้ได้ มันก็เลยเกิดชาติแล้ว ชาติเล่า

มันก็ไม่รู้สึก ก็เมื่อไม่รู้แจ้ง จิตใจมันก็ผันผวน ก็จึงทำให้ต้องเวียนว่าย ตายเกิดอยู่เสมอ จิตก็กลายเป็นจิตที่เศร้าหมอง คือมีกิเลสเป็นเครื่องเดินไปในสังสารวัฏ ท่านผู้ฟังทั้งหลาย พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ผู้ใดมาสดับคำของอริยะเจ้า สดับฟัง ว่าจิตนี้เป็นธรรมชาติบริสุทธิ์ แต่เดิม ละกิเลสจรรเข้ามา ทำให้สงบผ่องใสได้ ทำให้บริสุทธิ์ได้ เหมือนผ้าขาว ท่านผู้ฟังทั้งหลาย ก็ในเมื่อเป็นเช่นนี้ การทำให้บริสุทธิ์ได้ก็ต้องทำได้ ปฏิบัติจริงๆ จิตก็จะบริสุทธิ์ได้ และก็จะว่างได้ จิตใจก็จะว่างได้ ก็เหมือนกับผ้าขาวดั่งว่า ถ้าไม่ซักมัน มันก็ไม่มีโอกาส ที่จะสะอาดขึ้นมาได้ ก็ต้องซักมัน สักก็ครั้งหนึ่งซัก เช่นเราซักผ้า เราซักผ้าหนึ่ง มันก็ยังไม่สะอาดพอ เพราะว่ามันเศร้าหมองมามาก ซักครั้งเดียวมันไม่สะอาดพอ อย่างผ้าที่เราใช้แล้ว ธรรมดาๆ นี่แหละ ใช้มา 3 วัน 5 วัน 7 วัน แล้วก็มาซักมันไม่ซักแต่ฝุ่น มันก็ติดเหนียว ติดโคล อะไรต่ออะไรต่างๆ น้ำหนึ่งคือว่าเท่านี้ ก็ยังไม่สะอาดดี ก็เมื่อยังไม่สะอาดดี ก็ต้องซัก อีก จนครั้งที่ สอง หรือน้ำสอง น้ำสองก็ยังไม่สะอาดดี เห็นว่าควรจะใส่น้ำ ก็ใส่น้ำ หรือผงซักฟอก ฟอกเข้าไปใหม่ จนเป็นน้ำสาม น้ำสี่ไป สุดท้ายก็เห็นว่าน้ำมันใสดีแล้ว

พอชักไปน้ำมันใสได้แล้ว น้ำมันไม่ขุ่น ก็ทราบว่าเป็นสะอาด หรือผ่านสะอาดแล้ว ฉันทก็ตั้งใจของคนเราเนี่ย มันก็ทำให้ สะอาด สงบได้ บริสุทธิ์ได้ ว่างได้เป็นสมาธิได้ ก็หมายความว่า คำสอนของพระพุทธเจ้านั้น ทำจิตให้ว่างได้ จิตนี้ทำให้ว่างได้ ทำให้สงบได้ ทำให้บริสุทธิ์ได้ การทำจิตให้ว่าง เรียกว่า สุธมฺมสมาธิ สุธมฺมสมาธิ แปลว่าทำจิตว่าง หรือมีจิตว่าง อนิมิตฺเต สมาธิ แปลว่า สมาธิ ไม่มีนิมิตอะไรทั้งนั้น อุปติจิจิตตสมาธิ สมาธิ ไม่มีที่ตั้ง คือจิตไม่มีที่ตั้งใดๆ ทั้งนั้นคือ ไม่ตั้งลงใน อารมณ์ใดๆทั้งนั้น ไม่ตั้งลงไป ในอดีต ในอนาคต แล้วในปัจจุบัน สมาธิ ๓ อย่างนี้ คือสุธมฺมสมาธิ สมาธิจิตว่าง อนิมิตฺเตสมาธิ สมาธิไม่มีนิมิต คือไม่มีอะไร เป็นที่หมาย อุปติจิจิตตสมาธิ สมาธิไม่มีที่ตั้ง คือไม่ต้องรู้อารมณ์ทั้งนั้น ท่านผู้ฟังทั้งหลาย เนื้อความมันก็อย่างเดียวกัน คือรวมอยู่ที่จิตว่าง เมื่อจิตว่าง มันก็เป็นสุธมฺมสมาธิ อนิมิตฺเตสมาธิ และอุปนิมิตตสมาธิ ก็เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้า จึงตรัสสอน ภิกษุทั้งหลาย ตรัสที่ในปราสาทของนางวิสาขา ว่าให้ภิกษุทั้งหลาย ศึกษาปฏิบัติ ทำสมาธิอยู่ด้วย สมาธิอันมีความว่าง แม้สมณะพราหมณ์ทั้งหลาย แม้ในอดีตก็ดี ปัจจุบันก็ดี แม้ในอนาคตก็ดี ก็ยังอยู่ด้วยความว่าง มีความว่างเป็นที่อยู่แห่งจิต คือไม่ได้อยู่ด้วยอะไรทั้งนั้น คือไม่ได้ตั้งอยู่ที่นั่น ไม่ได้ตั้งอยู่ที่นี้ ไม่มีความคิดอะไรทั้งนั้น คือไม่มีอารมณ์ คือว่างจากอารมณ์ ฉะนั้นจึงเรียกว่าง่าย ๆ หรือเรียกกรวมคำเดียวว่าจิตว่าง การที่จะทำจิตว่าง หรือว่าว่างได้มันก็มีเครื่องพิสูจน์ได้ เราพิสูจน์ได้ด้วยตัวของเราเอง คือพิสูจน์ อย่างง่าย ๆ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ก่อนนี้เราก็ก่มาเกิดไม่มีอะไรกับเรามาได้เลย ตอนที่เรามาเกิด เราก็ก่ได้แบก สมบัติ พุทธสถาน หรือก่การเงินก่ทองอะไรมาได้เลย เราไม่ได้มาเอาสมบัติ หรือก่การเงินก่ทองอะไรมาเลย แล้วเราก็ก่มารวมหา มารวบรวม ประกอบอาชีพ จนมีอันนั้น ขึ้นมา มีอันนี้ขึ้นมา มีที่ดิน มีบ้านเรือน แล้วก็มีข้าวของ เงินทอง เครื่องมือ เครื่องไม้ใช้สอย อุปกรณ์ เต็มบ้าน เต็มเรือน จนมีบริวาร จนมีครอบครัว ท่านผู้ฟังทั้งหลาย ก่สิ่งเหล่านี้ ก่มีมาทีหลัง เป็นสิ่งที่มาทีหลัง ก่สิ่งที่มาทีหลังนี้ มันก็มารวมอยู่ที่ใจ ว่า เป็นของเรา ก่มารวมอยู่ที่ใจว่า อันนั้นก็ เป็นของเรา อันนี้ก็ เป็นของเรา ใครเอาก็ไม่ได้ ต้องเราให้หรือเราสละ ถ้าเราไม่ให้ เราไม่เสียสละ ก็ต้องถือว่าเป็นขโมย หรือเป็นโจร หรือประพฤติผิดศีลธรรม ท่านผู้ฟังทั้งหลาย เรื่องเหล่านี้ ทรัพย์สิน เงินทอง บ้าน ช่าง ที่ไร ที่นา กับทั้งสมบัติภักสถานต่างๆ เมื่อรวบรวมไว้ เข้ามาก็ว่าอันนั้นเป็นของเรา อันนี้เป็นของเรา จะต้องมา ขบมาคิด มากังวลคร่ำหมองมายึดถือ ต้องนึกต้องคิด นึกถึงคำนึกถึงเข้าอยู่เสมอ เรียกว่าเอามาไว้ในใจ

เรียกภาษาธรรมว่า อุปทาน คือความเข้าไปยึดถือ นี่ก็เป็นเพียงสมบัติภายนอก แต่สมบัติมันก็มีหลายระดับ สิ่งที่เราเข้าไปยึดถือ โดยที่สุด ละเอียดเข้าไป มันก็ไปถือแม้แต่ สรรีระร่างกาย คือ สรรีระร่างกาย อันเป็นสิ่งที่มิอาจทิ้ง 4 คือดิน น้ำ ลม ไฟ มันก็เป็นสิ่งที่ บังเกิดขึ้นทีหลังเหมือนกันกับ ดิน น้ำ ลม ไฟ มันก็มาก่อตัวขึ้นทีหลัง

เมื่อก่ก่อตัวขึ้นในครรภ์แล้ว ภายหลัง คลอดออกมาจากครรภ์ ไตรวันโตคืบขึ้นมา จนเป็นหนุ่มเป็นสาว จนแก่จนเฒ่า ประเดี๋ยว ประเดี๋ยว อันนี้คือว่ามันมาทีหลังเหมือนกัน ก่ล้วนแต่เกิดมาทีหลัง เกิดขึ้นทีหลัง คือไม่ใช่เป็นสิ่งที่มียูก่อน แม้ความคิด ก่มาทีหลัง เหมือนกัน ก่เป็นอันว่า สิ่งที่มาทีหลังนี้ทั้งหมด เข้าไปยึดถือไว้ มันก็เป็นของหนัก ภาราหะเว เรียกว่าเป็นของหนัก เป็นภาระ ก่สิ่งเหล่านี้ เราทำให้ง่ายได้ สิ่งเหล่านี้คือปฏิบัติให้ง่ายได้ แม้สิ่งเหล่านั้นจะมีอยู่ ก่ทำจิตใจของเราให้ง่ายได้ คือด้วยการ ละวาง หรือการไม่เข้าไปยึดถือมัน มันก็ว่างได้ ว่างได้ไม่ตลอด แต่มันก็ว่างได้ แม้ประเดี๋ยวประด๋าว หรือเป็นครั้งเป็นคราว ก่ว่างได้ เช่นเราจะปฏิบัติธรรม เข้ามาปฏิบัติธรรมอยู่ในอาศรมนี้ เป็นต้น เราก็ก่ได้เห็นสมบัติ เหล่านั้น เตียวก็ถูกหลาน เตียวก็คนซื้อ เตียวก็คนหา ประเดี๋ยวก็เรื่องเงิน เตียวก็เรื่องทอง เตียวก็เลือกสวนไร่นา อะไรต่อมิอะไรมากมาย ก่ห่มคลุมเข้ามา สิ่งเหล่านั้น สำคัญว่าเป็นภาระหน้าที่ แต่ถ้ามาอยู่ที่นี้ หรือเข้ามาพักมาปฏิบัติธรรม สละเสีย ชั่วคราว ไม่คิดมันละ ชั่วโง่งนี้ มันก็ว่างได้ มันก็ว่างได้ ชั่วโง่งหนึ่ง มันก็เบา ชั่วโง่งหนึ่ง หรือว่างได้ชั่วขณะหนึ่ง มันก็เบา ขณะหนึ่งแค่นั้นเอง คือเราไม่ต้องไปคิดมัน ไม่ต้องไปทุกข์มัน ไม่ต้องไปทวงมัน เหมือนกับว่ามันไม่มีเสียแล้ว เมื่อเราไม่คิดมัน ไม่มีมันไม่ตามรู้มัน นั่นก็เท่ากับว่าไม่มี ก่เท่ากับว่าไม่มี เท่ากับว่าง อันนี้ก็คือ สุธมฺมสมาธิ เพราะฉะนั้นสุธมฺมสมาธิ หรือสมาธินี้ว่าง คือว่างจากที่ข้าวของ เงินทอง ทรัพย์สมบัติ บ้านเรือน ครอบครัว อันนี้ก็ว่างไป ว่างได้ไหม ท่านผู้ฟังทั้งหลาย มันก็ว่างได้ ก็เพราะฉะนั้น จิตว่าง ว่างไม่ได้ มันก็เป็นสิ่งที่ท่านพูดไม่ถูก พูดไม่ถูก คือไม่ถูกตามหลักของพระพุทธเจ้า หลักของพระพุทธเจ้านั้น ว่างได้ แล้วก็ทำได้ แล้วก็ เป็นของจริง

ที่นี้ มว่าถึง ผู้ที่อยู่ในวัด หรือมาอยู่ใน สำนักปฏิบัติธรรม ว่างจากบ้าน ว่างจากเรือน ว่างจากข้าวของ เงิน ทอง ครอบครัว ก่เป็นไปแล้วตามเหล่านั้น แต่ว่าก็ยังคลุกคลี กันอยู่ นอนคุยกัน นั่งก็คุยกัน นอนคุยกัน นั่งคุยกัน นอนเล่น นั่งเล่นแล้ว มันก็ไม่ว่าง ได้เหมือนกัน คือมันยังไม่ว่าง คือมันว่างไปอันหนึ่ง อีกอันหนึ่งมันยังไม่ว่าง ก็ในเมื่ออันหนึ่งว่าง อีกอันหนึ่งก็ยังไม่ว่าง เอาอยู่เฉยๆ อยู่ไม่ได้หรอก ต้องไปนั่งคุยกันที่ต้นไม้นี้ ต้องไปนั่งคุยกันที่ตรงนั้นตรงนี้ หรือนอนอยู่คนเดียวก็ไม่ได้ ก็ต้องไปนอนคุยกับคนนั้นเป็นเพื่อน ท่านผู้ฟังทั้งหลาย อันนี้ก็ยอมมีอารมณ์ ยึดมัน ถือมันอยู่ ก็ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ไม่เอาแล้ว ต้องไปนอนคุยกัน ไปนั่งคุยกัน จิตใจมันก็ไม่ว่าง ก็เพราะฉะนั้น ต้องไปนอนคนเดียว ต้องไปนั่งไปคนเดียว ไม่ต้องไปคลุกคลีกับใคร แต่ว่า ไม่ใช่ว่าไม่พูดกับใคร ไปโกรธกับใคร ไม่ใช่ออย่างนั้น คือไปนั่งสงบ อยู่คนเดียว ทำใจให้ว่าง โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น เรื่องภายนอก ก็ไม่ต้องคิดละ เรื่องภายในก็ไม่ต้องคิดแล้ว เรื่องที่ผ่านมาก็ไม่ต้องไปคิดมัน เรื่องข้างหน้าก็ต้องไปทวงมันแล้ว เรื่องปัจจุบันก็ปล่อยวางมันแล้ว ก่อย่างนี้มันก็จะเข้าถึง ความว่างเปล่า เข้าไปจนหมดความสงสัย จิตใจมันก็ผ่องใส จิตมันก็จะสะอาด เพราะความสะอาดนั้นมันมีหลายระดับ หรือความว่างนั้นมันมีหลายระดับ เหมือนดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

การชักพอกจิต เราก็ก่ต้องชักแล้ว ชักอีกหลายๆครั้ง มันก็จะสะอาด ใสสะอาดขึ้นมาได้ ถ้าละเอียดเข้าไปมากขึ้นไป มันก็จะ เป็น สุธมฺมสมาธิ อนิมิตฺตสมาธิ อุปนิจิจิตตสมาธิ ดังที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ ศรัทธาญาติโยมท่านผู้ฟังทั้งหลาย ได้ความว่า สมาธิ หรือ จิตว่างนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ เป็นสิ่งที่เข้าถึงได้ และการจะเข้าถึง ก็ต้องเข้าถึงเป็นลำดับๆไป จะเอาทีเดียวให้มันสำเร็จ เป็นขั้นสุดยอด มันก็จะยาก สักหน่อยหนึ่ง ค่อยๆทำ ค่อยๆไป ค่อยๆชักค่อยพอก ค่อยละ ค่อยวางไป มันก็ขาวผ่องใส ขึ้นตามโอกาส ศรัทธาญาติโยมท่านผู้ฟังทั้งหลาย ท่านพระคุณเจ้า กล่าวมาถึง เรื่องจิตว่าง ซึ่งบางคนว่า

คนเราเข้าใจผิดว่าสมาธิทำจิตว่างไม่ได้

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันพุธที่ 09 ตุลาคม 2013 เวลา 21:31 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 10 ตุลาคม 2013 เวลา 14:13 น.

ว่างมันไม่ได้ อันนั้น มันเป็นการกล่าวที่ไม่ถูกต้อง แต่จิตว่างนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ ถูกต้องตามหลัก คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แสดงมาย่อๆถึงเรื่องจิตว่าง ว่าทำได้ตามหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยย่ออีกขอยุติลง ด้วยประการฉะนี้ ลูกขอกราบ องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยเศียรเกล้า กราบหลวงพ่อดาบส สุมโน ด้วยเศียรเกล้า (อาศรมไผ่มรกต

.com

)